

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123637504/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Albu. Jørgen fik noget op i Ærmet, og hans ene Manschet blev drivvaad.

Saa gik den lyserøde frem paa Tribunen og begyndte at synge

„Jeg trode, der boede  
en Sangfugl i mit Bryst.“

Hun saa mest op i Loftet; men en Gang imellem faldt der et Blik af til de tre, et ganske ligegyldigt Blik.

Jørgen kunde ikke faa Øjnene fra hende. Sangen gik ham forbi; han hørte bare, at den Stemme og det Klaver passede godt sammen. Egentlig maatte hun helst blive staaende der oppe og blot bevæge sig saadan som nu. Hagen var saa fin; der var saa blødt og hvidt inde under den. At lægge en Finger ind i Hulningen og mærke Struben bevæge sig mod den maatte være noget i Retning af Salighed.

Da Sangen var færdig, rejste Herren henne i Krogen sig og slentrede ud. Han saa ikke op mod Tribunen, men slog Haanden skædesløst op til Hatteskyyggen. Opvarteren gik og pillede Propper op, og den gamle, visne Herre oppe ved Klaveret tyggede paa sine Negle. Sangerinderne sad paa Stolene og skrabede lidt med Fødderne.

— Du! skal vi ikke flytte nærmere? foreslog Aaga.

Netop det sad Jørgen og tænkte paa men turde ikke komme frem med det. Han maatte de bare Arme mere nær, følte han. Det maatte ske paa en eller anden Maade. Flytte tættere hen var jo foreløbig den eneste. Men der var det lange Rum, de skulde igennem, uden om alle de Borde; det vilde gøre Støj; og saa vilde han høre sine egne Trin, høre dem her inde; fornemme at han virkelig var her, at man kunde se ham. Stille, gemt maatte det ske, saa han selv var skjult, og ingen fik at vide, det var ham.